

KERESZTESI TÍMEA

AKKORD

Féltem, hogy fájni fog a tavasz,
mikor jégsarkammal verem a sarat.
De láttam, hogy frakkos urai a légnak
Írják az égre a szív ritmusát,
s éreztem, hogy a selyemszálai
az időnek gubába fonják aggódásaim:
eltáncolt grimaszait az estnek,
arcom rezduléseit, gátlásaimat.
Olyan volt akkor a felhők rászakított
lehellete, mint a hegedű húrjára
húzott zene; fojtott és sűrű,
mint a szerelmeskedés. Mért félek
hát az álarcokat eltemetni, összekötte
sárba vetni? Mért félek a tavaszban
megfürdetni arcom, ha nincs tartozás,
nincs gondolat, mi nekem rontana,
s apám se, ki megtartana? Magam
vagyok az évszak fátylaiban, de látom
a lelkem másik arcát, ahogy az esőben vár.

EPIGRAMMA

Tükrök az éjben, mik maguktól törnek meg
tudatlanul. Maszatos fények és visszavert
árnyék, fáradt, kitörni-kész mozdulat,
arcmások, ahogy köröttem táncot járnak.
Taszítanak, vonzanak. Szakítanak, tapasztanak.
Tükrök, mikben látva látom a magam
dúdolta himnuszok sortűzében halálom.

Frimmel Gyula: A hid

MAGAM

Fáj a hegedű érzékeny ritmusa, ha felhőt röpit az esőben fuldokló érzések fölé, s könnyeiben nevet egy édes dallam. Magam vagyok a milliók sárba ágyazott sírjaiban, a napok fáradt romjain, a pillanatok zenében olvadt szárnyain. Anya és gyermek. Vihar és napsütés. Szerelem és kárhozat. Tizenhét évem évezred, mit magamban éltem. Akár egy jel, egy süvítő stigma. A végtelen szívem rózsáinak ünneplő ereje. Én és a Lét. A Lét és Én. Csillagok meghalt fénye, ágyam kihűlő melege, a tenger erőtlén árja, vérem könyörgő tánca. Magam a Lét. A Lét magam. Ölelésünk hegedűbe fulladt árnya, ahogy meztelenségünk szélben árvuló arcát fogja.